

Joh.3:1-8, 1:a sönd.eft.tref. 1.a årg. 150607.

Förra söndagen handlade texterna om treenigheten, fadern, sonen och den heliga anden. Och idag är det alltså första söndagen i trefaldighetstiden. I denna långa period i kyrkoåret handlar texterna och temana till stor del om det kristna livet. Vad är det att vara kristen? Vad innebär det att vilja leva som det.

Den tiden, den om vårt kristna liv börjar med dopet, "vårt dop". Tro och dop hänger ihop. Kanske inte nödvändigtvis eller som ett måste tänker jag, men som ett erbjudande, som en möjlighet. Dopet säger också något viktigt till oss om vad det är att vara människa.

Så läser vi dagens predikotext från *Johannesevangeliet. Joh. 3:1-8

Det är en fängslande text vi nyss har läst. Och även om den inte är helt lätt att tyda, så verkar det korta ögonblicket alltid ha lockat och fascinerat. Ett nattligt samtal mellan den högt uppsatte rådsmedlemmen Nikodemos och den märklige predikanten Jesus från Nasaret.

Att han kom om natten behöver inte betyda att han inte ville att någon skulle se honom tillsammans med Jesus. Även om det kanske inte hade varit så lämpligt. Men natten ansågs, både då som nu, som en bra tidpunkt för viktiga samtal. Något nog många av oss flera gånger fått uppleva. Ibland sägs det viktiga saker, kanske till och med mycket viktiga saker fram på småtimmarna.

Men efter Nikodemos lite lismande inledning är det som om Jesus svarar med ett "god dag yxskaff"! Visst är det som om Jesus inte riktigt svarar på det som Nikodemus säger och frågar.

Men kanske kan det vara så att Jesus istället svarar på det som verkade vara den övergripande frågan för de flesta Judar. Hur kommer man in i Guds rike? I evangelierna ser vi frågan ställas och besvaras ett flertal gånger. Hur får man del i Guds rike? Hur hittar vi till det? Det är en god, viktig och som jag ser det, på djupet en existentiell fråga.

Och med de glasögonen blir det liksom som om Jesus svarar den gode Nikodemus, mycket kan och vet du, du som är både farisé, skrifflärd och uppsatt. Men det måste till nått nytt.

"Sannerligen, jag säger dig, den som inte är född på nytt, den kan inte se Guds rike." Det måste nog till nått nytt för dig Nikodemus, det måste nog till nått nytt... för det har med liv att göra, inte bara om regler och kunskap. Det har med livet att göra, inte om vad man får och inte får göra...

Och Nikodemus hänger som sagt inte med, "hur kan någon födas när man är gammal?" frågan kan nog kännas berättigad. För här kommer någon och talar med helt andra ord än det han är van vid. Här kommer någon och talar om helt andra saker om det han är van vid. Och Nikodemus, han talar liksom om utsidan, medan

Jesus, han talar här om insidan.

Liv och vatten hänger ihop. Inte bara det att våra liv börjar i fostervatten. Men den som nån gång har glömt att vattna sina växter vet vad jag talar om. Alla som besökt ett ökenlandskap eller sett bilder från en torkkatastrof vet vad vatten betyder.

Vatten handlar om liv och överlevnad. Så därför vi döper i vatten, för vattnet berättar om livet. En handling som säger, du får del av livet, du är en del av skapelsen. En värld som är både Guds och människors värld, både Guds och människors värld.

En värld, en värld som är så oerhört vacker, så oerhört skön. Men också mina vänner, också så bristfällig, så oerhört skör.

Ja, så är den. Så kluven är både världen och livet. Så kluven att vi ibland har svårt att förhålla oss till det. Och dagligen blir vi så påtagligt påmind om det. kanske i våra egna liv, i vår omgivning eller runt om i världen. Livet och döden, glädjen och sorgen. Skrattet och gråten, det meningsfulla, och det till synes totalt meningslösa...

Är det det som är livet som pågår?

Är det det som det är så att vara människa?

Men det är ju därför, det är ju just för att vi lever i det bristfälliga som vi döper, och envetet fortsätter att göra det. Det är ju för att vi mitt i det så omätliga säger, -det finns också någonting annat, -det finns också någon annan.

Och välsignelsen som vi läser över det lilla barnet eller den som själv har valt att döpas. Den säger att det alltid, jag säger alltid, -trots det som händer, -trots det som sker, alltid finns ett ansikte som vänder sig till oss. Att vara människa, det är inte bara att vara utlämnad, det är inte bara att vara utlämnad...

Men vattnet i dopfunten, det berättar inte bara att man är en del av Guds skapelse. Vattnet berättar också, -du har del i Jesu död och uppståndelse. Det är så att vara människa, -du har del i Jesu död och uppståndelse. Du har del i det som en gång hände och fortsätter att hända.

Jesus, Guds egen son, ruskade liksom döden av sig och klev ut ur graven. Han överlevde den rädda ondskan som sa, -bort med liv, -bort med kärleken.

Inte för sin egen skull, utan för vår.

Och jag tänker på texten i Ylva Eggerhorns underbara psalm, När livet inte blir som vi har tänkt oss.

"Det finns ett hopp som aldrig ska gå över trots alla ärr av bitterhet och sorg,
Ett hopp som ej de mäktiga behöver
men barnen hemma på vårt eget torg.

De ska springa fram mot nya möten
och bli lurade minst en gång till.

Men tilliten som Gud har skapat i dem
är större än all makt och ondska vill.

Det har med vår önskan att göra, om att livet trots allt ska vara starkare än döden.
Vår dröm, om att kärleken skulle vara starkare än det onda.

Och det är samma längtan, samma dröm som vi snart ska samlas i runt nattvardsbordet knäfall. Kristi kropp för dig utgiven. Kristi blod för dig utgjutet. Drömmen och längtan att det ändå finns något som håller, som ändå genomsyrar. Att livet är... Att kärleken är...

Och jag tänker på sångtiteln "Ett sprucket, men ett vackert halleluja", en sång skriven av Leonard Cohen. "Ett sprucket men ett vackert halleluja" Ja, mitt i allt som är, mitt i allt som inte är. I den fantastiska glädjen över det givna, -och i sorgen över det förlorade. "Ett sprucket, men ett vackert halleluja" Det finns där.

Två av verserna lyder:

"Den visar att vi hör ihop
som ett försiktigt glädjrop
förenar det oss i det bitterljuva
det liv vi måste klara av
och allt vi tog och allt vi gav
så vi kan våga ropa hallelujah"

Det är en sång om enkelhet
det lilla som vi alla vet
den talar till det vackra och det fula
den badar oss i månens sken
så skälvande men ändå ren
ett sprucket men ett vackert hallelujah

- i välsignelsen löfte får vi höra det.
- I dopvattnets spegelbild kan vi se det.
- Och i det enkla brödet och vinet få vi smaka det.

”Det måhända spruckna, men ändå det vackra hallelujat.” Nån slags livet lågmälda glädje. Över livet. Över kärleken. Över att Gud fortfarande bekänner sig till oss.

Är det det som är livet som pågår?
Är det det som det är att vara människa?

Nikodemus kom till Jesus om natten. Kanske hade han börjat ana att någonting fattades honom. Att trots hans välordnade liv, hans position i samhället, hans kunskaper om lära och liv, ändå inte räckte ända fram?

Kanske ville han bara få en skymt av Guds rike?
Kanske längtade han så innerligt efter livet. Livet med stort L?
Skymt av Guds rike?
Längtan efter livet?
I så fall mina vänner, i så fall är nog också jag en Nikodemus.